

WIM GIJSEN: 'IK BEN PARANORMAAL SCHRIJVER, MAAR DE NEW AGE BEWEGING HEEFT NOG NAUWELIJKS VAN MIJ GEHOORD'

OF: JE KUNT BEST VERLICHT WORDEN IN EEN VILLA IN WASSENAAR

Aan de uitvalsweg van een gehucht in Oost-Brabant ligt half verscholen tussen bomen een lage witte bungalow. Dus daar woont hij. Uit interviews van illustere voorgangers maakte ik op dat de schrijver lange tijd in Den Haag heeft gewoond. Over die stad zei hij eens: Den Haag is niet zo onthutsend momentaan als Amsterdam. De stad is meer Russisch van sfeer, je kunt er sterven zonder dood te gaan'. Zou hij zich desondanks nu toch terug trekken in de natuur?

Maar Wim Gijsen (56) is absoluut niet van plan de bewoonde wereld definitief de rug toe te keren. Voor de toekomst denkt hij aan de omgeving van Nijmegen. 'Ik moest tot rust komen', verklaart hij zich nader. 'Er waren wat moeilijkheden; mijn priveleven lag in de kreukels. Een rustige omgeving helpt me de dingen weer op orde te zetten.' Hij heeft de lage, witte bungalow voorlopig voor acht maanden gehuurd. Hij woont er in het gezelschap van vier katten. Katten zijn met de vossen volgens fantasyschrijver Lord Dunsany de dieren die zwerven tussen hier en elfenland. Op het eerste gezicht een rustige, tamelijk liefelijke plaats, maar je hoeft niet langer dan tien minuten te zitten of de Starfighter-eskadrons die vier maal per uur met oorverdovend geraas overkomen richting Volkel lassen als een twijfelachtige zegen van boven schrijfpauzes in. Ik hoef in elk geval zo de praatgrage schrijver niet te onderbreken. Zijn nieuwe roman is een drieluik volgens het principe van Deirdre, een drieluik waarin Gijsen voor het eerst een vrouw de hoofdrol laat vervullen.

Wim Gijsen komt uit een deels communistisch, deels confessioneel milieu. Hij weigerde, na aanvankelijk te zijn toegetreden, militaire dienst toen men van hem verlangde dat hij stropoppen moest bestormen en doorsteken met een bajonet.

In '66 werd hij korte tijd in Provokringen gesignaleerd, waarna hij actief werd in de PSP. Begin jaren zeventig verschenen zijn eerste autobiografische romans, waarvan 'Bollebieste' het bekendst is. Hierna schreef hij een boek waarin hij vertegenwoordigers van alle belangrijke godsdiensten en esoterische genootschappen ondervroeg over hun visie op het hiernamaals. Gijsen: 'Ik was toen erg bezig met de dood'. Verder verscheen een boek over vegetarisme, hij leefde ook enkele jaren vegetarisch, gevolgd door een periode waarin hij sonnetten schreef.

Na een periode van zwijgen verscheen in 1982 zijn eerste fantasyboek. Fantasy is een genre, ontsproten aan de science-fiction, dat in tegenstelling tot SF niet technisch, of zelfs anti-technisch van karakter is. Vreemde, vaak middeleeuws-voervaderlijk aandoende werelden vol sprookjesachtige stemmingen, afgewisseld door bloedstollende avonturen. Magie speelt een belangrijke en soms overheersende rol. 'De eersten van Rissan', de naam van zijn eerste fantasywerk, onderscheidde zich al direct van de anderen in het genre door de Oosters geïnspireerde gedachtengangen en opvattingen en de vanzelfsprekende, natuurlijke plaats van de seksualiteit in het leven van de personages. Een jaar later verscheen 'De Koningen van Weleer' het vervolg op De eersten van Rissan. Deirdre mag wel zijn meest lijvige en ambitieuze werk tot nu toe heten. Ik geef hiervan nu een korte impressie, samen met die van zijn meest recente romans 'De Dromenwever' en 'Een kring van stenen'.

1. Deirdre

'Deirdre' bestaat uit drie delen: 'Keerkringen', 'Bidahinne' en 'Lure'. Een aantrekkelijke en zeer charismatische vrouw wint met vallen en opstaan geleidelijk aan kracht en zelfkennis. Hiervoor moet zij vele beproevingen, kwellingen en bloedstollende, maar parachtige reizen doorstaan. Haar ontluikende paranormale vermogens leert ze steeds bewuster te gebruiken om de krachten te bedwingen die uit zijn op haar vernietiging positief om te buigen en zo haar verborgen bestemming te leren.

'Deirdre' speelt in een decor, typisch voor het 'fantasy'genre: een archaisch aandoende, lichtelijk Middeleeuwse wereld, waarin techniek en wetenschap een verwaarloosbare rol spelen. Hoewel paranormale krachten belangrijk zijn, is het verhaal geenszins onaards: Gijssens personages zijn reële mensen, die genieten van de natuur en hun zintuigen en prikkelende erotische ervaringen niet uit de weg gaan. De spannende verwickelingen die de lezer van episode naar episode voeren, houden door de kracht van hun schildering voortdurend aandacht vast. In dit opzicht zijn het ouderwets goede leesboeken, die je in een ruk uitleest. houden. De innerlijke ruimte krijgt evenveel aandacht als de uiterlijke. Dromen, uittredingen, telekinese maken een integraal deel uit van Gijssens werelden; de bewoners ervan raken niet in paniek als ze ermee geconfronteerd worden, zoals bij ons zou gebeuren; stomme verbazing en dan acceptatie zijn gebruikelijker.

Korte inhoud: Deirdre, die als priesteres wordt opgeleid, ziet steeds minder de zin in van de verplichte reeksen tot routine geworden rituelen die elke dag in het klooster eender maken. Ze besluit te vluchten en haar heil elders te zoeken, voorlopig een nabijgelegen havenstad, waar ze haar eerste erotische avonturen beleeft en leert zelfstandig in de wereld te staan. Dat laatste gaat haar zo goed af dat zij gevestigde handelaren naar de kroon steekt. Die ontketenen, door afgunst gedreven, een volksofstand, waarin Deirdre het onderspit delft, gevangen wordt en beschuldigd van opruiende activiteiten veroordeeld wordt tot tempelprostitutie, een bezigheid die de kiemen van mystiek inzicht die zij in zich draagt, danig ondermijnt. Ze verhardt; haar gaven dreigen voorgoed in te sluimeren. Net voordat ze voorgoed verloren lijkt voor haar toekomst, helpt een geheimzinnige priesteres haar via een oude vriend van Deirdre vrij te kopen. Over gevaarlijke zeeën en door barre woestijnen reist ze naar haar weldoenster. In het klooster van de goedgunstige priesteres wordt weer een tip van de sluier opgelicht. Pas helemaal aan het eind vult een zee van begrip haar intuïtie aan, die steeds juist was gebleken.

2. De Dromenwever

In De Dromenwever speelt een man weer de hoofdrol, een jongen, Hinde genaamd, uit een gemeenschap van vissers en landbouwers. Centraal staat het conflict tussen twee volkeren, een donker en een blank, belichaamd in Hinde's vorige verhouding met een meisje van 'de anderen'. Voor Hinde, slachtoffer van een zinloos lijkend conflict, wordt de eigenlijke betekenis en toedracht pas duidelijk wanneer hij de Dromenwever ontmoet, een leeftijdsloze figuur die vele namen draagt en van wie men beweert dat hij met zijn dromen het lot van de wereld stuurt.

3. Een Kring Van Stenen

Dit boek kwam zojuist uit bij Meulenhoff. Wim verklapte mij dat het weer een drieluik gaat worden, ditmaal met als thema de

ondergang van Atlantis. Ook hierin speelt een vrouw de hoofdrol. Het verloren gaan van een groot rijk door machtswellust en hebzucht domineert dit eerste deel. Het is, net als veel andere Gijsen-boeken, een van het soort dat je niet meer neer kunt leggen als je er eenmaal goed 'in zit', zoals Wim niet meer kan ophouden met schrijven zo gauw hij goed en wel er in zit. De stormachtige beelden van de ondergang van Atlantis zinderen ook nu nog na in mijn hoofd, dagen nadat ik de laatste bladzij heb omgeslagen.

SF EN FANTASY

Wim Gijsen ergert zich ook op inhoudelijke gronden aan het predikaat SF op zijn boeken. 'Ze zijn nooit SF geweest in de traditionele betekenis van het woord. Techniek en wetenschappelijke speculatie hebben bij mij nooit een rol van betekenis gespeeld. Met het label 'fantasy' kan ik misschien instemmen, maar ook hier heb ik een ernstig voorbehoud. Ik fantaseer namelijk niks. Het 'make-believe', het vrijblijvende spel met mogelijkheden, het koketteren met absurditeiten dat typerend is voor de fantastische literatuur is mij vreemd. Vaak boeien fantasywerken me in het begin, maar achteraf haal ik er dan toch mijn schouders over op. Steeds weer dat magische zwaard en die spreuk. Op den duur wordt dat wat kinderlijk. Ik heb meer aan een onderliggende betekenis, die daar meestal ontbreekt'.

Voor wie Gijsen leest naast fantasy-auteurs als Larry Niven en Jack Vance vallen zowel overeenkomsten als verschillen op. De archaische setting is eender: de bloedstollende gevechten, geheimzinnige werelden vol magie. Gijsen verschilt doordat zijn boeken een expliciete boodschap bevatten. Die is positief van aard, echter niet zonder maatschappijkritiek. Oosters geïnspireerde filosofieën spelen een belangrijke rol. Gijsen: 'Veel fantasy gaat nauwelijks verder dan het bieden van oppervlakkige ontspanning. Het zijn avonturenromans zonder meer'.

Ook hij vindt plezier bij schrijven en lezen belangrijk, maar niet zaligmakend.

'Ik schrijf esoterische romans, verpakt in avonturen. Dat laatste stelt je in staat een groter publiek te bereiken. In dit opzicht zaai ik een onbewerkte akker. Door middel van hoofdpersonen en een keten van gebeurtenissen volg je een proces van groei, van bewustwording. Natuur en erotiek horen bij mij, in die zin gaan ook mijn fantasieboeken over mezelf'.

'Het schrijven van fantasieromans was een extra uitdaging. Daarvoor schreef ik autobiografieën; meestal was ik er in drie maanden mee klaar. Voor een fantasieroman komt meer kijken. Je ontwerpt een maatschappij-orde, je schept een wereld waar personen in moeten passen. Alles moet kloppen. Over zo'n boek gaat voor je het weet een half jaar, een jaar heen'.

GIJSENS VERLICHTING

Deirdre, maar ook Hinde, de hoofdpersoon in 'De Dromenwever' bereiken uiteindelijk een vorm van spirituele verlichting. Ook voor de hoofdpersonen in zijn andere boeken geldt dat ze een geestelijk groeiproces doormaken. Ze verliezen illusies maar komen tegelijkertijd tot een groter, weidser inzicht. In weerwil van alle avonturen gaat het Gijsen om die groei; een ander mens te worden, gelouterd door kennis en ervaringen. Bij een dergelijke reeks van hoofdfiguren rijst de rijst de boeiende vraag in hoeverre de schrijver zelf het Nirwana deelachtig is geworden. Gijsen lacht als ik hem stel: 'Je zou kunnen stellen

dat ik eraan heb geroken. In rudimentaire vorm heb ik inderdaad dergelijke dingen meegemaakt. Zo ben ik op reis geweest in Sri Lanka. Zowel landschap als mensen en geloofsbeleving hebben beslist indruk op mij gemaakt, maar deze reis bevestigde mij ook in het vermoeden dat Oosterse praktijken als yoga in het Westen tegenwoordig op een veel inspirerender en vernieuwender wijze worden beoefend als in de landen van herkomst. Het is of ze hier nieuw bloed hebben gekregen, een frisse impuls. In de landen van herkomst zijn yoga en meditatie veelal geworden tot lege en inhoudsloze rituelen. Maar om op je vraag terug te komen. destijds waren in Westeuropa een hoop leermeesters uit het oosten op bezoek. Voor mij zijn zij het levende bewijs dat het zo kan. Ik ben bij heel wat meetings geweest. Voortvloeiend hieruit kan ik nu een handjevol ervaringen in het bovenbewustzijn de mijne noemen. Ik heb geen God mag weten welke duizelingwekkende ervaringen gehad, maar die paar dingetjes plus wat ik erover heb gelezen hebben wel tot gevolg dat er nu een vertrouwensbasis voor aanwezig is. Als je goed oplet, vind je heel wat tekens op je levensweg, die misschien niet zo groots en dramatisch zijn, maar wel degelijk iets aangeven. De meeste mensen kunnen die dingen zien, als ze zich er maar voor openstellen. Ik denk dan bijvoorbeeld aan synchroniciteit."

Ziet Wim Gijsen zich als een verlicht mens?

"Gedeeltelijk wel- dat vertrouwen, als het me lukt boven mezelf uit te stijgen, is vaak aanwezig. De laatste jaren, naarmate ik ouder word, krijg ik dat steeds vaker, zelfs als er ellende is. Het gevoel komt vaker en sneller bovendrijven. Ik ben er van overtuigd geraakt dat ik krijg wat me toekomt, en dat geldt in het algemeen ook voor andere mensen. In de anderen ben ik diepgaand geïnteresseerd: de tekens in een ander prentenboek zijn vaak beter te lezen dan in dat van jezelf. Ik kan me dingen van anderen voorstellen of ik ze zelf heb meegemaakt".

Heeft hij beslist de fantasie nodig als hulpmiddel of kan het ook anders?

"Ik zou het misschien wel kunnen; een roman als Deirdre laten afspelen in Den Haag. Maar ik heb er niet zo gek veel zin in omdat je dan voortdurend dingen moet gaan uitleggen. Ik houd niet zo van uitleggen; ik begin liever gelijk met het verhaal. Bij fantasy kan dat heel goed; je hoeft niet zoveel aan uitleggen van technische dingen te besteden. Ik schrijf ook voor mijn genoegen. Een stukje van dat genoegen houdt in; het oproepen van een heel nieuwe wereld, een alternatief bestaan. Vreemd genoeg bevat die ook altijd weer menselijke trekken. Anderzijds is het veel moeilijker om een tekst te schrijven over het hier en nu. Je loopt een veel grotere kans op je bek te gaan. Eerlijk gezegd ben ik er een beetje bang voor; maar er vinden hier ook veel dingen plaats, dus....ik zal er mijn gedachten eens over laten gaan; misschien probeer ik het eens."

Het verschijnen van 'De eersten van Rissan', met een science-fiction omslag en in een science-fictionreeks, was voor literair Nederland aanleiding Gijsen in de ban te doen. Hij kreeg, nu hij de ongeschreven wet overtrad dat je niet zomaar een hele roman uit je duim mag zuigen, prompt geen enkele subsidie meer; de literaire kritiek negeerde hem van nu af aan. Gijsen: "Ondanks dat ik nu veel meer verkoop dan vroeger, verdien ik veel minder dan destijds; die subsidies waren royaal. Nu heb ik de vaste SF-aanhang die mij leest, dat zijn zo'n dertig-veertigduizend lezers, die vrijwel allemaal kopen als er een nieuw boek van mij uitkomt. Buiten die groep is de speling heel gering. Ik vind dat jammer omdat ik mezelf niet zie als een SF-schrijver, maar

eerder als een paranormaal schrijver, die potentieel een veel groter publiek zou kunnen aanspreken. Ik ben vertaald in het Duits en in het Engels. In Duitsland ben ik volslagen onbekend, en als daar een nieuw boek uitkomt, is er geen enkele publicitaire begeleiding, dus je begrijpt hoe veel zo'n boek doet. In Engeland zit je met de gigantische Amerikaanse markt, waar zo vreselijk veel kwaliteit is op fantasy gebied, waar mijn werk toch onder gerekend wordt, en waar bovendien een soort schroom bestaat tegenover SF van Europees-continentele bodem, zo van: die hebben geen traditie, dat kan nooit wat wezen, dus tel uit je winst. Ik heb geld nooit belangrijk gevonden, daar gaat het niet om, maar het is toch te gek dat ik bij moet schnabbelen om rond te komen, terwijl ik in een groter taalgebied een vorstelijk inkomen zou kunnen hebben".

"Door zelf schrijvenderwijs op vakantie te gaan zit er wel een escapisme in, maar wat is nu escapisme? Iedereen is een escapist. Alles is escapisme: het schrijven van een autobiografische roman, neuken, naar de film gaan. Iedereen is voortdurend bezig zijn eigen wezen te ontkennen. Ik voel me dus niet in de klomp gepist. Ik houd het in mijn zogenaamde vlucht langer uit dan iemand die voortdurend pilsjes inneemt - die loopt veel eerder tegen zichzelf op- zo iemand is een echte escapist."

"Voor mij geldt dat een fantasieroman veel meer concentratie vereist dan een autobiografische. Met Bollebieste was ik drie maanden bezig; nu doe ik minstens twee keer zo lang over een boek. Het kernthema is dat ik tijdens het schrijven van die boeken in een intuïtieve staat verkeer, waarbij ik al schrijvende allerlei dingen ga aanvoelen, schrijvend bereik ik die staat eerder dan bij yoga. Er komen dan allerlei dingen op die ik niet zelf heb meegemaakt. Ik hoef zelden of nooit te knokken naar het eind toe. Ik weet dat dat iets is waar veel schrijvers last van hebben; ze lijden ook onder onderbrekingen. Ik niet; ik houd van leven om me heen. Vestdijk had altijd een stofzuiger aan als hij schreef, om geen andere geluiden te hoeven horen. Dat soort dingen is mij volkomen vreemd. Er mogen gerust mensen om mij heen lopen als ik werk; ik vind dat gezellig".

NIRWANA

"Het aantal mensen dat verlicht wordt is beperkt. Ontzaglijk veel mensen koketteren alleen maar met het verlicht-zijn. Dat is eigenlijk weinig anders dan het bevredigen van een ordinaire begeerte, niet wezenlijk verschillend van een kasteel in Luxemburg. Dat is de reden waarom het velen niet lukt.

Ik heb een meester gekend die zei: je moet eens ophouden met iets krampachtig te willen. In Schoonoord had ik eens een seminar. Ik zat te mediteren, en ik wist dat over vijf minuten alles afgelopen zou zijn, maar ik dacht: kom, laat ik nog even gaan zitten. Ik verwachtte absoluut niets- en ineens was het er. Een ogenblik verkeerde ik in verwarring. Ik deed mijn ogen open, ik vroeg of iemand een licht had aangedaan, ik keek, maar nee, buiten scheen de zon niet, de kamer was als voorheen. Maar met mij was iets veranderd. Het was letterlijk of iemand een raam had geopend waardoor licht was binnen gevallen. Ik zag nergens een raam met zon".

"Hindoeïsme en Boeddhisme zijn de bronnen waaruit ik het meeste put, eenvoudig omdat zij een veel betere en langere traditie hebben met dingen als karma, reïncarnatie, meditatietechnieken. In het Christendom was de mystiek er vaak meer ondanks dan dankzij

de kerk.

In Nederland ben ik de laatste tijd veel mensen tegen die zo mooi verlicht zijn; ik denk weleens: ze hebben daar in het Oosten net op tijd de fakkel aan ons doorgegeven. Als je ziet hoe veel guru's zich daar in India met luxegoederen omringen, en dan vergelijk hoe men hier met dezelfde dingen omgaat, dan weet ik dat ik beter hier kan blijven. Je hoeft niet ver te reizen naar spirituele bronnen.'

'In zekere zin is Deirdre een oefening in mannelijk feminisme; voor het eerst een vrouw als hoofdpersoon. Een stuk maatschappijkritiek speelt zeker een grote rol. Binnen afzienbare tijd zal de mannenmaatschappij door vrouwen zijn overhoop gehaald; dat werd trouwens hoog tijd. Ik zie in de glasnost en de perestroika een analoge ontwikkeling, weg van het starre, richting het vloeiende en flexibele.'

'De werelden in mijn boek zijn inderdaad niet democratisch. In die zin zijn ze een afspiegeling van de wereld om ons heen. Daar zie je ook maar heel weinig democratie. Democratie is een staat die voortdurend wordt bedreigd omdat mensen, zeker politici, sterk de neiging hebben met hun ego te koop gaan lopen en dat tussen hem en de mensen plaatst. Lao Tse zei al: de beste leider is wie niet wil leiden.'

Tot mijn verbazing heeft Wim Gijsen veel sympathie voor de omstreden guru Baghwan Shree Rajneesh. 'Het aardige aan hem is dat hij geen ontkenning van de begeerte propageert, zoals zovele guru's. Hij weet die dingen heel mooi te integreren. Je uitsluitend richten op het geestelijke lijkt op omkoperij; alsof je het ene zou moeten laten vallen om het andere te krijgen. Het is heel goed mogelijk om in een villa in Wassenaar verlicht te worden.'

Met godsdiensten heeft hij weinig op: 'Die kunnen mij allemaal gestolen worden. Maar in de Thora, het Oude Testament, vind je veel mooie, menselijke voorbeelden. Die wegen echter niet op tegen de dogmatiek en de verstarring die je er ook aantreft. Dat laatste leidt altijd tot een verlies van de oorspronkelijke waarheid.'

'Het is niet erg als er zoveel mensen zijn die de verlichte staat niet in een leven bereiken. Het is heel gemakkelijk volledig in beslag te worden genomen door het zintuiglijke. Binnen het ego leeft verzet tegen verlichting. dat deel zal dus eerst moeten ondergaan. De meesten zitten echter zo ingeworteld in de materie dat ze daar niet toe bereid zijn.'

Wim heeft een verfrissend nuchtere kijk op de staat van verlichting: 'O, als verlichte kun je nog steeds balen omdat je een trein hebt gemist hoor, of je kunt nog steeds verlangen naar een vrouw, maar het verschil is dat je niet meer gebukt gaat onder die dingen, dat het geen verterende, allesoverheersende preoccupaties worden. Het ego is een dun laagje, een vliesje van bezig zijn met het hier en nu. Waarmee ik het ook weer niet teveel wil bagatelliseren. Het verlicht worden is een onafwendbaar en onomkeerbaar moment, een seconde van allesoverheersende eenheidsbeleving. Daarna ben je dezelfde niet meer. Daarvan ben ik overtuigd. Daar zit een stukje voorbestemming in in de zin van: hij heeft er zelf niet voor gewerkt, dat doet zijn karma voor hem. Genade is iets wat je zo krijgt. Ergens is een algemeen aanwezige positieve energie die welwillend wacht.'

Bepaalde figuren in mijn romans die duidelijk met liefde zijn

getekend zijn niet zózeer delen van mijzelf, maar zijn eerder figuren die ik zou willen wezen."

Wim was vroeger actief in de politiek. Is dat minder geworden?
Wim: 'Als er morgen gedemonstreerd moet worden tegen kruisraketten, ga ik mee, maar als het om mijn heil gaat, dat zoek ik tegenwoordig meer in de New Age.
'het donkere volk dat ik beschrijf in de Dromenwever, daarbij heb ik de joden in gedachten gehad, dat is inderdaad een volk dat ik zeer bewonder; met name de Chassidische joden uit Oost-Europa. Die kenden een prachtige combinatie van mystieke bezonnenheid en een praktische levensinstelling.'

Uit je boeken spreekt een grote kennis van mystiek, occulte leringen etc. Het feit dat je die kennis in romans verwerkt geven je werk een uniek karakter dat als zodanig duidelijk verschilt van met jou verwante grootmeesters als Jack Vance en Tanith Lee. Wel zie je dezelfde elementen terugkeren: vaak gaan hoofdpersonen een gebergte en tunnels in de bergen in; aan het eind wacht de ontknoping in een woest, onherbergzaam landschap: de Schreiersvlakte in de Dromenwever, de Zee van Zand en Stenen in Deirdre. Ben je niet bang dat je boeken op den duur te herkenbaar worden?

Gijsen aarzelt: 'Daar ben ik inderdaad bang voor', zegt hij, tenslotte, langzaam. 'Ik ben bezig met de voltooiing van een nieuwe romantrilogie. Ik zit nu halverwege het tweede deel. Het eerste heet: Een Kring van Stenen, het is een Atlantis-achtig verhaal. Het tweede deel, het Groene Eiland, zal gaan over de uittocht van de overblijvenden nadat een drastische verandering heeft plaats gevonden. Over het derde moet ik me nog beraden. Daarna ga ik misschien weer iets heel anders doen. Ik moet daar mijn gedachten nog eens over laten gaan.'

Gijsen gaat een winter in Oostbrabant tegemoet, gedreven schrijvend achter het beeldscherm dat ik heb zien staan, in een rustige, bescheiden werkkamer met uitzicht op het bos; rustig en bescheiden als Wim Gijsen zelf. Hier, in deze eenvoudige bungalow zal hij 's ochtends zijn yoga-oefeningen doen en zijn vrienden ontvangen; met belangstelling zal ik hem blijven volgen.

FRANK FLIPPO

New Age-romans van Wim Gijsen:
(alle verschenen bij Meulenhoff)

1. De Eersten van Rissan
2. De koningen van weleer (1 en 2 vormen tweeluik)
3. Iskander de dromendief
4. Het Huis van de Wolf (3 en 4 vormen tweeluik)
5. De rook van Duizend Vuren
6. Deirdre- Keerkringen

Bidahinne

Lure

7. Rissan

8. Roos van het Zand (korte verhalen)

9. Merisse, drieluik. Eerste boek verscheen in oktober 1989 onder de titel Een Kring van Stenen.